

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Lenky Oulíkové a Mgr. Miroslava Makajeva ve věci

žalobce: **J. S.,**
bytem X,
zastoupen advokátem JUDr. Mojmírem Přívarou,
se sídlem Kovářská 4, Plzeň,

proti

žalovaným: **1) Finanční úřad pro Středočeský kraj,**
se sídlem Na Pankráci 17, 19, Praha,
2) Generální finanční ředitelství,
se sídlem Lazarská 7, Praha,

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaných,

takto:

I. Žaloba se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobci se vrací soudní poplatek ve výši 2 000 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Žalobou na ochranu před nezákonným zásahem dle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 13. 5. 2020, se žalobce domáhá, aby soud určil, že 1) zásah žalovaných spočívající v nesprávném poučení o fungování aplikace elektronických dražeb (dále jen „APED“) a v neumožnění vznést výhrady proti udělení příklepu byl nezákonný a 2) zásah žalovaného 1) spočívající v nepřipuštění předražku byl nezákonný.
1. Žalobce uvedl, že se účastnil elektronické dražby nemovitých věcí nařízené dražební vyhláškou žalovaného 1) ze dne 13. 1. 2020, která se konala dne 11. 3. 2020 od 10:00 hod. do dne 13. 3. 2020 do 12:00 hod., v rámci daňové exekuce. Žalobce se v průběhu dražby řídil sdělením žalovaného 2) jakožto provozovatele APED ze dne 12. 3. 2020, podle nějž se v případě volby automatického přiřazování projevů zadaná částka v systému téměř okamžitě v závislosti na rychlosti internetového připojení. Žalobce proto zvolil taktiku příhozu na poslední chvíli. Po stisknutí tlačítka „Přihodit“ však došlo k přesměrování na jinou webovou stránku, kde se objevila výzva k potvrzení příhozu. V důsledku tohoto prodlžení žalobce neprovedl příhoz včas, čímž byl fakticky eliminován z účasti na dražbě. Prostřednictvím APED nebylo možné vznést výhrady proti průběhu a výsledku dražby

v rozporu s § 199 odst. 3 a § 200 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Podmínkou zachování práva osoby zúčastněných na dražbě na odvolání proti rozhodnutí o příklepu je vznesení výhrad proti příklepu. Žalobce má za to, že dražitelem je i osoba, která byla připravena učinit dražební podání, ale správní orgán jí to znemožnil. Jelikož žalobce nemohl vznést výhrady proti příklepu prostřednictvím APED, vznesl tyto výhrady až dne 9. 4. 2020. Žalovaný 1) považuje výhrady žalobce za bezpředmětné (viz vyjádření ze dne 6. 5. 2020). Přestože nebylo žalobci doručeno rozhodnutí o příklepu, podal proti němu odvolání jakožto opomenutý účastník řízení, aniž by znal jeho obsah. V odvolání uplatnil čtyři odvolací námitky, tj. proti zmíněnému nesprávnému poučení, nemožnosti uplatnit výhrady, neposunutí konce dražby podle § 62a odst. 5 vyhlášky č. 37/1992 Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 37/1992 Sb.“), a znemožnění uplatnění institutu předražku.

2. Cílem žalobce je zrušení rozhodnutí o příklepu, proto sám nepovažuje v dané věci podání zásahové žaloby za adekvátní. Avšak s ohledem na atypičnost případu a z toho plynoucí nejistotu podal vedle odvolání proti rozhodnutí žalovaného 1) o příklepu také zásahovou žalobu. Zdůraznil, že poskytnutí nesprávného poučení o fungování APED představuje procesní vadu samotného průběhu dražby. Žalobce uzavřel, že žalovaný 1) jakožto exekuční orgán a žalovaný 2) jakožto provozovatel APED, jejíž funkcionalitou je exekuční orgán vázán, se v několika krocích dopustili nezákonného zásahu spočívajícího ve vyloučení žalobce z efektivní účasti na předmětné dražbě.
3. Žalovaný 1) ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce zvolil riskantní strategii příhozu na poslední chvíli, čímž si sám znemožnil provést příhoz včas. Žalobce se měl bránit námitkou podle § 159 daňového řádu. Správce daně jakožto exekuční orgán podle § 177 odst. 2 daňového řádu nemohl aplikovat institut předražku podle § 336ja zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Dražební řád ani daňový řád neupravují prodloužení trvání dražby. Závěrem zdůraznil, že nejsou splněny podmínky pro podání zásahové žaloby, přičemž případného nezákonného zásahu se nedopustil žalovaný 1). Žalovaný 1) správně zastavil řízení pro nepřípustnost výhrad proti příklepu. Vydal o tom rozhodnutí, proti němuž se žalobce odvolal.
4. Žalovaný 2) ve vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu odmítl, neboť jednání žalovaného popsané v žalobě nemůže být vzhledem ke své povaze zásahem podle § 82 s. ř. s. Žalovaný odpověděl žalobci správně tak, že příhoz není nutné potvrdit prostřednictvím e-mailové zprávy. Veřejně přístupný průvodce APED, jenž se nachází přímo v aplikaci, popisuje proces zadání maximální nabízené ceny, který odpovídá postupu, s nímž se žalobce setkal v aplikaci. Ustanovení § 62a odst. 5 vyhlášky č. 37/1992 Sb. se v dané věci nepoužije, neboť se vztahuje na civilní exekutory. Finanční úřady postupují podle daňového řádu, který obsahuje komplexní úpravu dražeb, včetně elektronických. Pravidlo posunutí konce dražby daňový řád neupravuje, je třeba aplikovat § 195 odst. 2 písm. a) a § 194a odst. 3 daňového řádu. Tento postup potvrdilo Ministerstvo financí přípisem ze dne 7. 4. 2015. Dále žalovaný 2) odkázal na Podmínky pro provádění elektronických dražeb (Dražební řád) ze dne 10. 12. 2019. Do systému APED nebyla zavedena funkcionalita výhrad, protože v elektronické dražbě postrádá tento institut smysl. Žalobce se může bránit jednak odvoláním proti rozhodnutí o příklepu (§ 109 daňového řádu), jednak námitkou podle § 159 daňového řádu.

5. Žalobce v replice setrval na svém procesním stanovisku a zdůraznil, že kdyby dříve obdržel informaci poskytnutou až dne 1. 4. 2020, nedošlo by ke zmaření příhozu. Zvolená strategie příhozu nemůže být žalobci na újmu, neboť je zcela běžná, jak potvrzuje záznam o průběhu předmětné dražby. Odkazem na dražební vyhlášku a dražební řád nelze obhájit protiprávní správní činnost. Na posouzení věci nic nemění skutečnost, že žalovaný 1) postupoval podle podzákonného právního předpisu. Žalobcovo odvolání proti rozhodnutí o příklepu bylo posouzeno jako doplnění dříve učiněných výhrad proti příklepu, a to zcela v rozporu s výslovným označením podání jako odvolání, odkazy na odpovídající zákonná ustanovení a vlastním obsahem podání. Žalovaný 1) se odvoláním věcně vůbec nezabýval a řízení o něm zastavil podle § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu, neboť jej vyhodnotil jako zjevně právně nepřipustné podání. Pokud nebylo možné zajistit průběh elektronické dražby v souladu se zákonem, měla proběhnout klasickým způsobem. Žalobci není jasné, proč žalovaný 1) vzhledem ke své argumentaci neposoudil jeho výhrady jako námitky podle § 159 daňového řádu. Postup správních orgánů znemožnil žalobci uplatnit řádný opravný prostředek. Žalobce dále uvedl, že námitku proti průběhu dražby odpovídající obsahem žalobnímu bodu projednávané žaloby uplatnil i jiný dražitel. Žalobce rozvedl důvody, kvůli nimž je možné v dané věci aplikovat institut předražku. Pro určení konce času dražby je rozhodující zákon, nikoliv dražební vyhláška či dražební řád. Žalovaný 1) vyhodnotil odvolání žalobce jako nepřipustné podání, čímž popřel svou argumentaci ohledně přednosti žaloby proti rozhodnutí. Žalobci se nedostalo včasného poučení o existenci příručky k fungování APED. Přiměřený výklad § 194a daňového řádu neodůvodňuje zbavení neúspěšných dražitelů uplatňujících výhrady práva podat řádný opravný prostředek proti rozhodnutí o příklepu. Tvrzení žalovaného 2) o vyřazení institutu výhrad z občanského soudního řádu je zavádějící, neboť daňový řád podmiňuje užití odvolání podáním výhrad. Závěrem žalobce doplnil návrh výroku tak, aby soud žalovanému zakázal pokračovat v porušování žalobcova práva.
6. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti relevantní pro rozhodnutí věci: Žalovaný 1) nařídil ve věci daňové exekuce elektronickou dražbu nemovité věci dražební vyhláškou ze dne 13. 1. 2020. Podle otisku obrazovky zobrazující záložku seznam dražitelů v APED se žalobce zúčastnil této dražby. Z protokolu o průběhu elektronické dražby ze dne 13. 3. 2020 se podává, že žalobce neprovedl v průběhu dražby žádný příhoz, neboť jeho ID (2438... viz otisk obrazovky APED) se nachází jen v seznamu osob zúčastněných na dražbě v příloze č. 1 protokolu. Dne 13. 3. 2020 žalovaný 1) vydal rozhodnutí o udělení příklepu. Dne 25. 3. 2020 žalobce požádal žalovaného 1) prostřednictvím e-mailové zprávy (o pět dnů později na elektronickou podatelnu), aby mu sdělil příslušné údaje pro učinění nabídky předražku a zaslal elektronický odkaz na rozhodnutí o příklepu. Žalovaný 1) odvětil žalobci, že daňový řád neumožňuje aplikovat institut předražku podle občanského soudního řádu, a odmítl poskytnout žalobci rozhodnutí o příklepu s odkazem na § 222 odst. 4 daňového řádu. Podáním ze dne 9. 4. 2020 žalobce uplatnil výhrady proti udělení příklepu vydražiteli s odůvodněním, že dražba proběhla v rozporu s dražebním řádem, neboť nemohl reagovat na poslední příhoz vydražitele. Žalovaný 1) dne 6. 5. 2020 sdělil, že výhrady má za bezpředmětné, jelikož dražba proběhla v souladu s dražebním řádem i dražební vyhláškou. Žalobce podal proti rozhodnutí o příklepu odvolání ze dne 9. 5. 2020, v němž argumentoval obdobně jako v projednávané žalobě. Dne 22. 5. 2020 žalovaný 1) vydal rozhodnutí, jímž zastavil řízení podle § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu s odůvodněním, že výhrady proti udělení příklepu ze dne 9. 4. 2020, 14. 4. 2020 a jejich doplnění ze dne 9. 5. 2020 jsou zjevně právně

nepřípustným podáním. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal podáním ze dne 10. 6. 2020. Namítl v něm obdobně jako v replice, že podání ze dne 9. 5. 2020 bylo odvoláním proti rozhodnutí o příklepu, nikoliv doplněním výhrad proti udělení příklepu.

7. Podle § 82 odst. 1 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

Podle § 85 s. ř. s. je zásahová žaloba nepřipustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky.

8. Žalobce spatřuje nezákonný zásah v nesprávném poučení o fungování APED, v neumožnění vznést výhrady proti udělení příklepu a dále v tom, že žalovaný 1) nepřipustil uplatnění institutu předražky. Ačkoliv se žalobce brání proti těmto „zásahům“, o nichž se domnívá, že mu znemožnily účast na dražbě, z obsahu žaloby je nepochybné, že usiluje především o zrušení rozhodnutí o příklepu a o následnou účast na dražbě. Sám žalobce považuje zásahovou žalobu za nepřiléhavou a podal ji jen z důvodu procesní opatrnosti (srov. bod 4.1 žaloby), přičemž podle obsahu správního spisu podal proti rozhodnutí o příklepu odvolání, byť bylo vyhodnoceno žalovaným 1) jako doplnění dříve uplatněných výhrad proti příklepu.
9. Soud se nejprve zabýval touto částí žaloby, která směřuje proti žalovanému 2). Žalobce žalovanému 2) vytýká, že mu poskytl nepřesné informace o fungování APED, v důsledku čehož v rámci dražby nestihl včas učinit dražební podání. Ačkoliv žalobce správně připisuje zásah v podobě poskytnutí nesprávné (nepřesné) informace žalovanému 2), sám uvádí, že tímto jednáním žalovaného 2) nebylo přímo zasaženo do jeho práv. Žalobce vysvětluje relevanci „zásahu“ žalovaného 2) tak, že se spolehl na jeho informace, a tomu podřídil své jednání v rámci dražby. Důsledkem toho je, že nepodal včas dražební podání a vydražitelem se stala jiná osoba. Do práv žalobce tak bylo přímo zasaženo rozhodnutím žalovaného 1) o příklepu, nikoliv poskytnutím informací ze strany žalovaného 2). Ostatně sám žalobce v žalobě tvrdí, že poskytnutí nesprávného poučení o fungování APED je nutné přičítat jako procesní vadu samotného průběhu dražby. Druhý „zásah“ žalovaného 2) spatřuje žalobce v tom, že je provozovatelem dražebního systému APED, jenž neumožňuje vznést výhrady proti příklepu. Ani v tomto případě to však není žalovaný 2), kdo měl přímo zasáhnout do práv žalobce. Je to žalovaný 1), kdo prováděl dražbu, přičemž bez ohledu na užitý softwarový nástroj je to žalovaný 1), kdo neumožnil žalobci uplatnit výhrady proti příklepu. Do práv žalobce bylo zasaženo tím, že žalovaný 1) vydal rozhodnutí o příklepu, aniž před tím umožnil žalobci uplatnit výhrady proti příklepu.
10. Podmínky, za nichž lze vyhovět žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, byly vymezeny v rozsudku NSS ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 – 65, takto: *„Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením (zásahem správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž ‚zásah‘ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování ‚zásahu‘ (6. podmínka). Není-li byť jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout.“*

11. Je zjevné, že ani jedno z výše uvedených jednání žalovaného 2) již z vlastní povahy není nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s., neboť nemohlo přímo zkrátit žalobce na jeho právech. Ze samotné žaloby tak plyne nedostatek podmínky řízení spočívající v přípustitelném tvrzení nezákonného zásahu, soud proto odmítl žalobu proti žalovanému 2) podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (viz rozsudky rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015 – 160, a ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019 – 39, či rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2021, č. j. 5 As 233/2020 – 46).
12. Dále se soud zabýval tou částí žaloby, která míří proti žalovanému 1). Žalobce mu vytýká, že ukončil dražbu přesně v čas stanovený v dražební vyhlášce, ačkoliv měl konec dražby posunout podle § 62a odst. 5 vyhlášky č. 37/1992 Sb., neumožnil uplatnění výhrad proti udělení příklepu a nepřipustil realizaci předražku. První dvě dílčí okolnosti (neprodloužení doby trvání dražby a vyloučení možnosti vznést výhrady proti udělení příklepu) nepochybně mohou mít za následek nezákonnost rozhodnutí o příklepu (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 4. 2015, sp. zn. 26 Cdo 395/2015). Jedná se o dílčí kroky v rámci probíhající dražby, které byly završeny vydáním rozhodnutí o příklepu. Tyto dílčí kroky samy o sobě nezkracují žalobce na jeho právech, jedná se pouze o důvody nezákonnosti výsledného rozhodnutí (o příklepu), které teprve zasahuje do práv osob zúčastněných na dražbě (a dalších procesních subjektů v rámci daňové exekuce).
13. Pokud jde o otázku předražku, soud ponechává stranou, zda je tento institut v dražbě dle daňového řádu aplikovatelný. I kdyby tomu tak bylo, jak tvrdí žalobce, muselo by být poučení o možnosti učinit nabídku předražku obsaženo v dražební vyhlášce, neboť se jedná o jeden z předpokladů, za kterých mohou vydražitelé převzít vydražené předměty a za kterých se stanou jejich vlastníky [§ 195 odst. 2 písm. g) daňového řádu, k tomu srov. § 336b odst. 2 písm. h) o. s. ř. ve spojení s § 336l odst. 1 a 2 o. s. ř.]. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 3. 2020, č. j. 1 Afs 331/2019 – 44, dovodil, že nesprávné poučení o možnosti nabídky předražku, tedy nesprávné uvedení předpokladů (podmínek) pro nabytí vlastnického práva, je vadou dražební vyhlášky, tedy postupu správce daně v řízení, která může mít vliv na zákonnost rozhodnutí o udělení příklepu. Dále je třeba uvést, že poučení o možnosti učinit předražek musí být součástí rozhodnutí o příklepu (§ 336j odst. 5 o. s. ř.).
14. Je tedy zřejmé, že nesprávnost (či absenci) poučení o možnosti učinit předražek lze namítat v odvolání proti rozhodnutí o příklepu, a to ať již z důvodu vady dražební vyhlášky, nebo z důvodu vady rozhodnutí o příklepu.
15. Lze tedy shrnout, že žalobcem namítaná dílčí pochybení žalovaného 1) jsou završena rozhodnutím o příklepu, které teprve představuje zásah do práv osob zúčastněných na dražbě.
16. Judikatura (zejména viz rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2020, č. j. 10 Afs 304/2019 – 39) se vymezila proti tomu, aby žalobci „drobili“ komplexní procesní postupy, mezi něž nepochybně patří i dražba nemovité věci v rámci daňové exekuce, do jednotlivých kroků, a to za účelem „předstížného“ testování jejich zákonnosti prostřednictvím žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu. Tyto dílčí kroky zpravidla nemají charakter správního rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť do práv zasahuje až výstup tohoto komplexního procesního postupu, tedy nelze je samostatně napadnout žalobou proti rozhodnutí správního orgánu. Takto nastavený rámec soudního přezkumu nelze obcházet podáním žaloby na ochranu před nezákonným zásahem proti dílčím krokům

komplexního procesního postupu. Pojetí soudu jako supervizora správního orgánu, průběžně monitorujícího postupy veřejné správy, je v rozporu se základními principy soudního řízení správního, především s principem subsidiarity (§ 5 s. ř. s.). Tato judikatura následuje závěry Ústavního soudu učiněné v nálezu ze dne 14. 1. 2020, sp. zn. III. ÚS 2383/19, podle něhož je třeba odlišit na jedné straně procesní úkony správního orgánu, jejichž účinek se může (mimo samotný průběh řízení) ve sféře účastníka projevit jen v souvislosti s výsledným rozhodnutím, a naproti tomu na straně druhé procesní úkony či opomenutí správního orgánu, „jejichž důsledek se neprojeví nutně v podobě výsledného rozhodnutí, ale které jsou způsobilé účastníka zasáhnout samy i jinak než prostřednictvím takového rozhodnutí“. Jen proti posléze uvedené skupině lze připustit zásahovou žalobu. Naproti tomu proti procesním úkonům správního orgánu, které nemohou dotčenou osobu zasáhnout samostatně, ale až v návaznosti na výsledné správní rozhodnutí, je soudní ochrana poskytována až prostřednictvím žaloby proti rozhodnutí správního orgánu.

17. Žalobce se touto žalobou snaží dosáhnout posouzení zákonnosti dílčích postupů žalovaného 1), ačkoliv tyto dílčí úkony žalovaného 1) nezasahují do práv žalobce samy o sobě, nýbrž až prostřednictvím rozhodnutí o příklepu. Rozhodnutí o příklepu je přitom rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a lze jej napadnout (po marném vyčerpání řádných opravných prostředků) žalobou proti rozhodnutí správního orgánu. Nutno doplnit, že sám žalobce je přesvědčen o tom, že podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného 1) není vhodnou procesní cestou k ochraně jeho práv, tou je žaloba proti rozhodnutí o příklepu. Žalobce se nicméně přesto rozhodl žalobu na ochranu před nezákonným zásahem podat, a to z důvodu právní nejistoty, zda bude věcně projednáno jeho odvolání proti rozhodnutí o příklepu. Touto otázkou se soud zabýval v souběžně projednávané věci vedené pod sp. zn. 55 Af 4/2021, jejímž předmětem je žaloba proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 18. 12. 2020, č. j. 37354/20/5100-41453-711866. V rozsudku ze dne 7. 12. 2021, č. j. 55 Af 4/2021 – 23, dospěl soud k závěru, že žalobcovo podání ze dne 9. 5. 2020 je odvoláním proti rozhodnutí žalovaného 1) o příklepu, přičemž žalobce je vzhledem ke skutkovým okolnostem dané věci oprávněn odvolání podat. V podrobnostech soud odkazuje na odůvodnění tohoto rozsudku, přičemž nemá za účelné opakovat tam obsaženou argumentaci.
18. Soud tedy shrnuje, že do žalobcových práv nebylo zasaženo dílčími kroky žalovaného 1), které žalobce v žalobě označuje jako „zásahy“, nýbrž rozhodnutím o příklepu. Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného 1) o příklepu odvolání, které je objektivně i subjektivně přípustné. O tomto odvolání nebylo dosud pravomocně rozhodnuto (soud rozsudkem č. j. 55 Af 4/2021 – 22 zrušil rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ve věci rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o příklepu). Žalobce bude oprávněn uplatnit důvody nezákonnosti rozhodnutí o příklepu, jimiž v nyní posuzované věci odůvodňuje nezákonnost zásahů žalovaného 1), v žalobě proti rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o příklepu. Lze proto uzavřít, že z vlastní povahy úkonů žalovaného 1), které žalobce napadá, je zřejmé, že nepředstavují nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s., neboť nemohly přímo zkrátit žalobce na jeho právech. Tímto „nezákonným zásahem“ je rozhodnutí žalovaného 1) o příklepu, které však není předmětem dané žaloby. Ze samotné žaloby tak plyne nedostatek podmínky řízení spočívající v přípustitelném tvrzení nezákonného zásahu, soud proto odmítl i tu část žaloby, která směřuje proti žalovanému 1), podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

19. Soud doplňuje, že v daném případě nebylo namístě poučit žalobce o volbě nesprávného žalobního typu. Jednak žalobce je sám přesvědčen o tom, že zvolil nesprávný žalobní typ, jednak prozatím nejsou splněny podmínky pro podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, neboť dosud nebylo rozhodnuto o žalobcově odvolání proti rozhodnutí o příklepu (viz věc vedenou pod sp. zn. 55 Af 4/2021).

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

20. Z výše uvedeného plyne, že řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, jak v části směřující proti žalovanému 1), tak v části směřující proti žalovanému 2), trpí neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení spočívající v přípustitelném tvrzení nezákonného zásahu. Soud proto žalobu v plném rozsahu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
21. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s. Jelikož byla žaloba odmítnuta, nemá právo na náhradu nákladů řízení žádný z účastníků.
22. Žalobci vznikla v tomto řízení poplatková povinnost ve výši 2 000 Kč (poplatek za žalobu), kterou plně uhradil. Soud rozhodl podle § 10 odst. 3 věty třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, o vrácení zaplaceného poplatku, neboť žaloba byla odmítnuta. Zaplacený poplatek bude vrácen v souladu s § 10a odst. 1 téhož zákona ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. prosince 2021

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu